

КРОКИ ДО ЯСНОЇ МЕТИ

Сонце! Під його ніжними променями пробуджується все навколо. Кризь відкриту квартиру вривається нестримне цвіріння горобців.

Вмить, немов велика бджолина сім'я, оживає гуртожиток. Найспритніші бігають навколо будинку, інші поспішно жестикулюють гантелями. Холодна вода знімає рештки сну. А в Ідальні, завжди чисто прибраній, студентів чекає сніданок.

Біля дев'ятої ранку різнобарвний потік молоді вливається в аудиторію інституту. Студенти завжди поспішають. Ось і зараз: до дзвінка залишилося тридцять хвилин. У 7 групі 3-го курсу оперативна хірургія. Потрібно ще раз оглянути препарат, порадитись з товаришами.

Асистент І. І. Остапенко задоволений відповідями студентів. В сусідній кімнаті заняття проводить доцент Г. В. Терент'єв. Все як в операційній — хірург, асистенти, сестра. Правда, оперують майбутні хірурги поки що на препаратах. Кожен уважний, адже тепер важливо запам'ятати топографію

м'язів, нервів і судин. Тут починається шлях у велику хірургію.

Перерва. Про що розмовляють студенти у трамвайному вагоні, прямуючи до залізничної лікарні?

Іде суперечка: яким повинен бути викладач? Майже всі тієї думки, що стосунки між студентом і викладачем повинні ґрунтуватися на взаємному довірі. Складено мікробіологію. Але й тепер ще з вдячністю згадують трьохкурсника асистента кафедри О. В. Столярчук. Його девіз — все для студента! Олена Володимирівна прагне не просто спитати у студента матеріал, а вміло розв'язує цікаву бесіду, в якій глибоко розкривається кожна тема.

Те ж саме можна сказати про С. Е. Камиського. Ніхто не подумає прийти на загальну хірургію невідготовленим. І десяток цього Савелія Емануїлович великим умінням зацікавити студента випадками із практики. Він відверто розповідає про труднощі лікарської роботи, підкреслює власні помилки, застерігаючи,

щоб ми їх ніколи не робили. За це студенти йому дуже вдячні.

Лекція. До залу просяться весна. Сонце пригріває спину. Поруч гуркочуть трамваї, проносяться легкові автомобілі. Однак, наша увага звернена до іншого. Слово за словом професор М. Ю. Млаімовна вводить майбутніх лікарів у таємниці захворювань. Мимоволі заслухаєшся...

Важко сказати, коли

закінчується робочий день студента.

Проміння ховається за обрій. Вечір огортає прохолодою дерева і будинки. А гуртожиток сміється всіма вікнами.

Десь опівночі освітлених вікон стає менше. А в читальному залі група студентів зустрічає за підручниками сонце нового дня.

Скільки ще їх попереду — нелегких, але захоплюючих студентських буднів! І можливий день — крок до великої мети.

І. НІКІТІЧ,

студент 3-го курсу.

Кроки до ясної мети...

Фото І. Нікітча.